

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Кирил Д. Павлов

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20221800500426 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 260038 от 16. 06. 2021 г., постановено по гр. д. № 149/2018 г. по описа на Районен съд – гр. Костинброд е постановено следното: „Признава за установено спрямо „Ю.Б.“ АД нищожността на следните договорни клаузи: на чл. 1, ал. 1 (в частите, регламентиращи задължение в швейцарски франкове), на чл. 3, ал. 5, на чл. 4, т. 2, на чл. 6, ал. 2 (в частта на изречение първо „швейцарски франкове“ и на изречение второ), на чл. 6, ал. 3 за потребителски кредит № I1L 41 149 от 11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането; Осъжда на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД да осъдите „Ю.Б.“ АД да заплати на Е. С. Б. и М. А. Б., сумата в размер на 8 649,09 лева, представляваща недължимо надвзети за периода от 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. курсови разлики по договор за потребителски кредит № I1L 41 149 от 11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането; Признава за установено спрямо „Ю.Б.“ АД, че Е. С. Б. и М. А. Б., не дължат сумата в размер на 515,11 шв.ф. поради извършеното на основание чл. 103, ал. 2 от ЗЗД прихващане с главницата по договор за потребителски кредит № HL 41149 от 11.07.2008г. Сумата от 515,11 шв.ф. представлява лихви, получени без правно основание от „Ю.Б.“ АД, за месеците от 19.11.2008 г. до 29.12.2012 г; Признава за установено спрямо „Ю.Б.“ АД, че Е. С. Б. и М. А. Б., не дължат сумата в размер на 2 736,21 лева поради извършеното на основание чл. 103, ал. 2 от ЗЗД прихващане с главницата по договор за потребителски кредит № ML 41149 от 11.07.2008 г. Сумата в размер на 2 736,21 лева представлява курсови разлики, получени без правно основание от „Ю.Б.“ АД за месеците от 31.10.2008 г. до 29.11.2012 г.; Осъжда на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД,

„Ю.Б.“ АД да заплати на Е. С. Б. и М. А. Б., сумата в размер на 4433,50 евро, представляваща разликата за периода от 30.11.2012 г. до 30.11.2017 г. между предварително уговорените и реално заплатените месечни вноски за лихва по договор за кредит на покупка на недвижим имот HL 13641 от 25.08.2006 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането; Признава за установено спрямо „Ю.Б.“ АД, че Е. С. Б. и М. А. Б. не дължат сумата в размер на 3062,66 евро поради извършеното на основание чл. 103, ал. 2 от ЗЗД прихващане с главницата по договор за кредит за покупка на недвижим имот HL 13641 от 25.08.2006 г. Сумата от 3062,66 евро представлява лихви, получени без правно основание от „Ю.Б.“ АД за месеците от 30.11.2007 г. до 30.10.2012 г.; Осъжда „Ю.Б.“ АД, ЕИК *****, да заплати на Е. С. Б. ЕГН ***** и М. А. Б. ЕГН *****, разноски в размер на 4200 лева.“.

В срока за обжалване ищците са подали молба вх. № 260952/30. 08. 2021 г., с която са поискали по реда на чл. 250 ГПК, съдът да допусне допълване на постановеното решение, като се произнесе и по предявената от тях претенция за осъждането на ответника да им възстанови заплатени от тях в периода от 30. 12. 2012 г. до 30. 11. 2017 г. разлики между предварително уговорените и реално заплатени месечни вноски за лихва по договора за потребителски кредит № HL 41149/11. 07. 2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането.

С решение № 260033 от 13. 10. 2021 г., постановено по реда на чл. 250 ГПК, е допълнено съдебното решение по гр. д. № 149/2018 г., като е постановено следното: „Осъжда „Ю.Б.“ АД да възстанови заплатените от Е. С. Б. ЕГН ***** и М. А. Б. ЕГН *****, разликите между предварително уговорените и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за потребителски кредит № HL 41149 от 11.07.20108 г. ведно със законна лихва до окончателното изплащане на вземането.“.

С молба вх. № 261113/10. 11. 2021 г. ищците са посочили, че с предходната си молба по чл. 250 ГПК са поискали съдът да се произнесе по претенцията им в размер на 2 803 CHF – разликата за периода от 30. 12. 2012 г. до 30. 11. 2017 г., която сума липсва в решението по допълване. Отделно от това са поискали съдът да допусне поправка на очевидна фактическа грешка в първото основно решение по делото, изразяваща се в непосочване на номера на делото, както и в частта на уважените установителни искове, където имало „бяло петно“. Поискано е по реда на чл. 247 ГПК, в диспозитива на решението да бъде изписано, че съдът уважава исковете за прогласяване на нищожността на следните договорни клаузи: на чл. 12, на чл. 18 и на чл. 19 от договор за кредит за покупка на недвижим имот HL 13641/25. 08. 2006 г., на чл. 1, ал. 1 и на чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 15. 03. 2007 г. и на чл. 6, абзац последен от допълнителното споразумение към него от 25. 04. 2012 г. и на чл. 3, ал. 3, на чл. 3, ал. 5, на чл. 4, т. 2, на чл. 12, на чл. 18 и на чл. 19 от договора за кредит за покупка на недвижим имот HL 13641/25. 08. 2006 г., на чл. 1, ал. 1 и на чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 15. 03. 2007 г. и на чл. 6, абзац последен от допълнителното споразумение към него от 25. 04. 2012 г.

С решение № 260055 от 07. 12. 2021 г., постановено по реда на чл. 247 ГПК, е постановено следното: „Допуска поправка на ЯФГ в решение постановено по гр. д. № 149/2018 г., като в диспозитива на решението се чете: Осъжда „Ю.Б.“ АД да възстанови заплатените от Е. С. Б. ЕГН ***** и

М. А. Б. ЕГН ***** заплатените от тях в периода 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. разлики между предварително уговорените и реално заплатени месечни вноски по лихви по договорите за потребителски кредит, ведно със законна лихва до окончателното изплащане на вземането в размер на 2 803 CHF В постановеното решение № 260038 от 16.06.2021 г. да се чете № на дело 149/18 г. В диспозитива на решението № 2600038 от 16.06.2021 г. да се чете че съдът прогласява нищожността на договорните клаузи на чл. 12, чл. 18 и чл. 19 от договор за кредит на покупка на недвижим имот НЛ 13641 от 25.08.2006 г. на чл. 1, ал. 1 и чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 25.04.2012 г. и на чл. 3, ал. 3, ал. 5 и чл. 4, т. 2 на чл. 6, ал. 3 на чл. 12, на чл. 18 и чл. 19 от договора за кредит на покупка на недвижим имот НЛ 13641 от 25.08.2006 г. на чл. 1 ал. 1 на чл. 1 ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 15.03.2007 г. и на чл. 6 аб. Последен от допълнителното споразумение към него от 25.04.2021 г.“.

С молба вх. № 260034/24. 01. 2022 г. ищците са поискали поправка на последното постановено решение № 260055 от 07. 12. 2021 г. , изразяваща се в посочената година на сключеното от страните допълнително споразумение, която е 2012 г., а не както е посочена в решението – 2021 г.

С решение № 260003 от 07. 03. 2022 г., постановено по реда на чл. 247 ГПК е постановено следното: „Допуска извършване на поправка на очевидна фактическа греша в диспозитива на решение № 260055/07.12.2021 г. за ОФГ, постановено по гр. д.№ 149/2018 г. по описа на РС – гр. Костинброд, ред 4-ти, отгоре надолу, както следва: да се чете: „допълнително споразумение от 25.04.2012 г.“, а не както е посочено: „25042021 г.“.

Решение № 260038 от 16. 06. 2021 г. е обжалвано с въззивна жалба вх. № 260887/26.07.2021 г. от ответника – „Ю.Б.“ АД – гр. С., представляван от адв. М. К., с доводи за неговата нищожност, а в случай, че съдът не възприеме същите, излага такива по същество за неговата неоснователност. Претендира присъждане на всички направени по делото разноски. По отношение нищожността на постановения съдебен акт в жалбата се посочва, че вместо решение районният съд е преписал дословно и е възпроизвел в него исковата молба на ищците, като по този начин последното не отговаря на законовите изисквания за съдържание, като се започне от номера на делото, по което е постановено, анализ на приложимата правна регламентация, на установената по делото фактическа обстановка, която е поддържа, че е и неизяснена, липса на обсъждане на събраните по делото доказателства, липса на правни изводи.

По отношение становището си за нищожност на постановеното решение жалбоподателят посочва следното:

В нарушение на чл. 236, ал. 1, т. 1 ГПК не съдържа дата на постановяването му, по-точно посочено е, че е постановено в съдебно заседание на 17. 03. 2021 г., на която дата не е имало такава. По делото последното открито съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, е проведено на 22. 12. 2020 г. В нарушение на т. 3 от цитираната разпоредба решението не съдържа номер на делото, по което е постановено. Районният съд е копирали исковата молба, като в жалбата е направена подробна съпоставка между исковата молба и решението, с оглед на което се поддържа, че липсва валидно формирана воля на съда. Жалбоподателят се позовава на Решение № 7 от 30. 06. 2020 г. на КС по к. д. № 11/2019 г., според което нищожността в най-общ смисъл е липса на валидност „на основния, които поради липса на изрична законова уредба са изведени от съдебната

практика по тълкувателен път – например некомпетентност на органа, нарушаване на изискванията за форма или пълна неразбираемост на властническата воля“. Посочва, че според възприетата трайна съдебна практика съдебното решение е нищожно и когато няма изискуемото от чл. 236 ГПК съдържание, чрез което ясно да е изразена формираната от съда правораздавателна воля.

По съществото на обжалваното решение жалбоподателят излага доводи за неговата неправилност, в следния смисъл:

Посочва, че исковете са неоснователни, а липсата на мотиви в решението допълнително затрудняват неговата защитна линия. Безспорно по делото се установило, че процесните договори за кредит не са сключени при общи условия, а ищите са имали възможност да влияят върху съдържанието на оспорените клаузи. В решението си районният съд е следвало да съобрази, че правните му изводи трябва да се основават на всички конкретни обстоятелства, които са били към момента на сключването им, а обстоятелствата, настъпили след това в хода на тяхното изпълнение, обосновавали само косвено доводи относно сключването им. Поддържа, че не са налице нито една от хипотезите на посочените в разпоредбата на чл. 143 ЗПП, но преписвайки дословно исковата молба съдът е приел, че оспорените с нея клаузи са неравноправни на посочените от ищите основания.

Жалбоподателят посочва, че в решението на първостепенния съд липсва обсъждане на изложените от него твърдения и доводи, както и на събраните по делото доказателства, което е нарушение на чл. 12 ГПК. В решението липсват и мотиви, като жалбоподателят отново се позовава на Решение № 7 от 30. 06. 2020 г. на КС, според което: „необходимостта от излагане на мотиви е насочена към гарантиране на законосъобразността на постановеното от съда“.

В заключение жалбоподателят моли съда да прогласи нищожността на обжалваното решение на Костинбродския районен съд и да върне делото на същия съд за постановяване на ново такова. Еventуално, моли да отмени решението и да постанови друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло.

Ответниците по жалба – Е. С. Б. и М. А. Б., чрез упълномощения от тях адв. Д. Ф., са депозирали отговор на въззивната жалба с вх. № 261114/10. 11. 2021 г., в който посочват, че действително съдебният акт на районния съд е опорочен, тъй като не отговаря на изискването за мотивираност, но този порок не води до неговата нищожност, в който смисъл е и постоянната съдебна практика. Липсата на мотиви или погрешни мотиви водят до неправилност на решението поради необоснованост и допуснати процесуални нарушения, но не и до недопустимост или нищожност. С оглед на това, молят съда да остави искането на жалбоподателя за обявяването на решението за нищожно без уважение.

Поддържат, че като краен резултат решението на районния съд е правилно и молят настоящата инстанция да го потвърди, с присъждане на направените от тях разноски.

Жалбоподателят е подал и въззивна жалба вх. № 261102/05. 11. 2021 г. срещу решение № 260033 от 13. 10. 2021 г., което счита за нищожно и моли в този смисъл да бъде и произнасянето на въззивната инстанция. Заявява, че с него е допусната поправка на очевидна фактическа грешка на друго решение,

постановено по различно гражданско дело.

С въззивна жалба вх. № 260030/19. 01. 2022 г. от „Ю.Б.“ АД е обжалвано и решение № 260055 от 07. 12. 2021 г., постановено по реда на чл. 247 ГПК с доводи за неговата нищожност, произтичаща от поправеното нищожно решение. Жалбоподателят поддържа, че в частта на същото решение, с която съдът се е произнесъл по предявените от ишците установителни искове за прогласяване на нищожността на посочени договорни клаузи е недопустимо, а при условията на евентуалност – неправилно. Заявява, че и това решение, както и първоначалното, представлява дословно възпроизвеждане в неговия текст на поисканото от ишците в молбата им, което също показва за липса на формирана от съда воля. Жалбоподателят поддържа, че молбата на ишците е недопустима, тъй като по този начин целели да поправят свой пропуск да поискат допълване на първото решение с молбата си по чл. 250 ГПК, срокът за което вече е изтекъл. Районният съд като се е произнесъл по недопустима молба е постановил и недопустим акт, който моли да бъде прогласен за такъв и да бъде обезсилен. Ако съдът не възприеме становището на жалбоподателя за нищожност и недопустимост на решението, то моли да приеме същото за неправилно и да отмени същото, с отхвърляне на всички уважени от районния съд искове изцяло.

Подаден е и отговор вх. № 260106/04. 03. 2022 г. на третата въззивна жалба от ишците, с която оспорват същата и моля съда да остави без уважение.

Четвъртата въззивна жалба вх. № 260165/15. 04. 2022 г., подадена от ответната банка е срещу решението с № 260003 от 08. 03. 2022 г., с което е допуснато извършването на поправка на очевидна фактическа грешка в предходното трето решение от 07. 12. 2021 г. Счита същото отново за нищожно и на самостоятелно основание, което е постановяването му от ненадлежен съдебен състав, който не е участвал при разглеждането му до даване ход на делото по същество.

В отговор на последната жалба ишците чрез пълномощника си са подали такъв с вх. № 260197/18. 05. 2022 г., в който изразяват становище за нейната неоснователност и молят да бъде оставена без уважение.

В открито съдебно заседание по делото пред въззивния съд жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбите и оспорва отговорите. Моли съда да обяви всички обжалвани решения за нищожни, а при условията на евентуалност – да ги отмени като неправилни, като вместо това постанови решение, с което отхвърля всички предявени искове. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд въззиваемите не се явяват и не се представляват. От процесуалния им представител е постъпила молба за даване ход на делото в негово отсъствие с изразено становище за правилност на обжалваното решение, което следва да бъде потвърдено. Претендират се и разноски, като се прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Съгласно правната теория и трайната съдебна практика (напр. Решение № 60138 от 26.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 723/2021 г., II г. о., ГК, Решение № 1188 от 19.11.2008 г. на ВКС по гр. д. № 4694/2007 г., I г. о., ГК), валидността на съдебния акт предполага, той да е постановен от надлежен съдебен състав, в писмен вид и подписан от разгледалия делото съдия, който да се е произнесъл в пределите на своята правораздавателна власт, а формираната от него воля в мотивите и диспозитива да е ясно и разбираемо формулирана. Съответно, нищожно е това решение, което не може да бъде припознато като валиден съдебен акт поради липса на надлежно (валидно) волеизявление. Такова волеизявление липсва, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или волеизявлението не е изразено в писмена форма, както и ако липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт, или пък последният е неразбираем и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване.

В случая съдът намира, че основното първоинстанционно решение по делото е нищожно, поради следните съображения.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявени от Е. С. Б. и М. А. Б., представлявани от адв. Ф., осем кумулативно съединени иски, както следва:

- за признаване за установено по отношение на ответника нищожността на следните договорни клаузи: чл. 1, ал. 1 (в частите, регламентиращи задължение в швейцарски франкове), на чл. 3, ал. 5, на чл. 4, т. 2 и чл. 6, ал. 2 (в частта на изречение първо „швейцарски франкове“ и на изречение второ), на чл. 6, ал. 3, на чл. 12, чл. 20 и чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г.;

- за признаване за установено по отношение на ответника нищожността на следните договорни клаузи: на чл. 3, ал. 3, на чл. 3, ал. 5, на чл. 4, т. 2, на чл. 6, ал. 3, на чл. 12, на чл. 18 и на чл. 19 от договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 13641/25.08.2006 г., на чл. 1, ал. 1 и на чл. 1, ал. 4 от допълнително споразумение към него от 15.03.2007 г. и на чл. 6, абзац последен от допълнително споразумение към него от 25.04.2012 г.;

- за осъждането на ответника, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, да заплати на ищите сумата от 2 803 CHF, равняващи се на 4 805,15 лева (съгласно уточнение с молба от 08. 10. 2018 г.) представляваща разликата за периода от 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. между предварително уговорени и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането;

- за осъждането на ответника, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, да заплати на ищите сумата от 8 649,09 лева, представляваща недължимо надвзети за периода от 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. курсови разлики по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането;

- за признаване за установено по отношение на ответника, че ищите не му дължат сумата от 515,11 CHF, равняващи се на 883,05 лева, поради извършено на основание чл. 103, ал. 2 ЗЗД прихващане с главницата по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., която сума представлява лихви, получени без правно основание за месеците от

19.11.2008 г. до 29.12.2012 г.;

- за признаване за установено по отношение на ответника, че ищците не дължат сумата от 2 736,21 лева поради извършено на основание чл. 103, ал. 2 ЗЗД прихващане с главницата по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., която сума представлява курсови разлики, получени без правно основание за месеците от 31.10.2008 г. до 29.11.2012 г.;

- за осъждането на ответника, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД да заплати на ищците сумата 4 433,50 евро, равняващи се на 8 671,17 лева, представляваща разликата за периода от 30.11.2012 г. до 30.11.2017 г. между предварително уговорени и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 13641/25.08.2006 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането;

- за признаване за установено по отношение на ответника, че ищците не дължат сумата от 3 062,66 евро, равняващи се на 5 990,04 лева, поради извършено на основание чл. 103, ал. 2 ЗЗД прихващане с главницата по договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 13641/25.08.2006 г., която сума представлява лихви, получени без правно основание за месеците от 30.11.2007 г. до 30.10.2012 г.

Във връзка с дадени от съда указания за отстраняване на нередовности на исковата молба, с молба вх. № 515/06. 02. 2019 г. ищците са уточнили, че осъдителните искове следва да се считат предявени в условията на разделност, както следва:

- На основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, ответникът да бъде осъден да заплати по 1 401,50 CHF от общата сума от 2 803 CHF, представляваща разликата за периода от 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. между предварително уговорени и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането;

- На основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, ответникът да бъде осъден да заплати по 4 324,55 лева от общата сума от 8 649,09 лева, представляваща недължимо надвзети за периода от 30.12.2012 г. до 30.11.2017 г. курсови разлики по договор за потребителски кредит № HL 41149/11.07.2008 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането;

- На основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, ответникът да бъде осъден да заплати по 2 216,75 евро от общата сума от 4 433,50 евро, представляваща разликата за периода от 30.11.2012 г. до 30.11.2017 г. между предварително уговорени и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 13641/25.08.2006 г., ведно със законната лихва до окончателното заплащане на вземането.

Видно от така формулираните претенции и техните уточнения, предмет на първите два иска е обявяване нищожността на отделни клаузи от договори № HL 41149/11.07.2008 г. и № HL 13641/25.08.2006 г. Предмет на останалите искове е установяване по отношение на ответника, че ищците не му дължат определени парични суми по тези два договора, респ. за осъждането му да им заплати при условията на разделност при равни права недължимо заплатени от тях парични суми.

Вместо това, в основното решение № 260038 от 16.06.2021 г. по делото, районният съд се е произнесъл по нищожност на клаузи в договори № HL 41149 от 11.07.2008 г. и № ML 41149 от 11.07.2008 г., каквито не са били

предмет на делото.

Освен това, диспозитивът, постановен по първия иск за нищожност на договорни клаузи, съдържа произнасяне по законната лихва до окончателно заплащане на вземането, което е неотносимо към неговия предмет и не позволява да се разкрие вложената в него воля на съда.

Същият диспозитив е и езиково неиздържан, тъй като не става ясно, къде се съдържат посочените договорни клаузи, а несвързано посоченият след изброяването им номер „11L 41149“ предполагаемо би могъл да се отнесе чрез тълкуване на мотивите на решението към някой от процесните договори, но в случая тази възможност е изключена (виж. по-долу).

Вторият диспозитив препраща към договор за потребителски кредит със същия номер „11L 41149“, който не е предмет на делото, а формулировката му „ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД да осъдите“ не позволява да се разкрие действителния смисъл на изразената от съда воля.

Диспозитивите по всички осъдителни иски са формулирани по начин, предполагащ ответникът да заплати на ищците общи парични суми (противно на изрично предявените иски за разделното му осъждане), без да се може да се установи, дали волята на съда е била да присъди сумите солидарно или при условията на разделност, като в последната хипотеза не е посочен дялът на всеки от ищците в общо присъдената сума.

На последно място, в решението не е посочен номер на делото, по което се постановява то, а посочената дата на последното открито съдебно заседание по него е напълно различна от датата на която се е провело това заседание по гр.д. № 149/2018г. на КРС.

Наистина, предприети са опити за отстраняване на част от тези пороци, като, по искане на ищците за допълване на решението по реда на чл. 250 от ГПК, е постановено Решение № 260033/13.10.2021г., с което съдът осъжда „Ю.Б.“ АД да възстанови заплатените от Е. С. Б. ЕГН ***** и М. А. Б. ЕГН ***** разлики между предварително уговорените и реално заплатени месечни вноски за лихва по договор за потребителски кредит № HL 41149 от 11.07.20108 г. ведно със законна лихва до окончателното изплащане на вземането. Според настоящия съдебен състав, обаче, от така постановеното решение отново не може да се извлече волята на съда, тъй като не е посочен нито размерът на тези разлики, нито началният момент, от който се дължи законната лихва. Поради това то също е нищожно.

Опит за саниране на този порок е предприет с нова молба вх. № 261113/10.11.2021г., в която ищците са посочили, че искането им е било, съдът да се произнесе по претенцията им в размер на разликата от 2803 CHF (която липсва в решението по допълване). Освен това са поискали, съдът да допусне поправка на очевидна фактическа грешка в първото основното решение по делото, изразяваща се в непосочване на номера на делото, както и в частта на уважените установителни иски, където имало „бяло петно“. Поискано е по реда на чл. 247 ГПК в диспозитива на решението да бъде изписано, че съдът уважава исковите за прогласяване на нищожността на следните договорни клаузи: на чл. 12, на чл. 18 и на чл. 19 от договор за кредит за покупка на недвижим имот HL 13641/25. 08. 2006 г., на чл. 1, ал. 1 и на чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 15. 03. 2007 г. и на чл. 6, абзац последен от допълнителното споразумение към него от 25. 04. 2012 г. и на чл. 3, ал. 3, на чл. 3, ал. 5, на чл. 4, т. 2, на чл. 12, на чл. 18 и на чл.

19 от договора за кредит за покупка на недвижим имот HL 13641/25. 08. 2006 г., на чл. 1, ал. 1 и на чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 15. 03. 2007 г. и на чл. 6, абзац последен от допълнителното споразумение към него от 25. 04. 2012 г.

По молбата е постановено решение № 260055 от 07.12.2021 г. по реда на чл. 247 ГПК. С него е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в неиндивидуализирано съдебно решение, постановено по гр. д. № 149/2018 г., което е пореден порок на волята на решаващия съд. Наистина, от текста на поправката би могло да се направи косвен извод, че става въпрос за Решение № 260033/13.10.2021г., тъй като е конкретизиран размерът на вземането от 2803 CHF, но отново не е посочен началният момент, от който се дължи законна лихва върху тази сума, поради което този порок на Решение № 260033/13.10.2021г. е останал неотстранен, а волята на съда - неясна.

Освен това, с така постановеното решение № 260055 от 07.12.2021 г. за поправка на очевидни фактически грешки, е отстранен порокът на основното решение № 260038 от 16.06.2021 г., състоящ се в непосочване на номера на делото, по което е постановено то. Не е поискано обаче отстраняването, и, съответно, не е отстранен, порокът на това решение, изразяващ се в посочена несъществуваща дата на последното открито съдебно заседание. Така, не е преодоляна неяснотата относно заседанието, в което е приключило разглеждането на делото, по което съдът се произнася.

На последно място, опитът за отстраняване на посочената от ишците грешка в диспозитива на решение № 2600038 от 16.06.2021 г., касаеща изброяване на нищожните договорни клаузи, е довел до нов порок на волята на районния съд, водещ до нищожност на самото поправящо решение, тъй като е поправена грешка по иск, по който съдът въобще не се е бил произнесъл - цитирани са чл. 12, чл. 18 и чл. 19 от договор за кредит на покупка на недвижим имот HL 13641 от 25.08.2006 г., въпреки че предмет на иска, диспозитивът по който се поправя, са били клаузите на чл. 1, ал. 1 и чл. 1, ал. 4 от допълнителното споразумение към него от 25.04.2012 г. и на чл. 3, ал. 3, ал. 5 и чл. 4, т. 2 на чл. 6, ал. 3 на чл. 12, на чл. 20 и чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от договора за потребителски HL 41149/11.07.2008г. Ако пък се приеме, че с това решение съдът по своя инициатива е опитал да поправи пропуската си да се произнесе по втория предявен иск (този за нищожност на клаузи от договор HL 13641/25.08.2006 г.), произнасянето му е нищожно, тъй като той не е бил сезиран с искане за допълване по този въпрос, а, съгласно чл. 246 от ГПК, след като обяви решението по делото, съдът не може сам да го отмени или измени.

На свой ред, решение № 260055 от 07.12.2021 г. също е било засегнато от порока „очевидна фактическа грешка“, изразяваща се в изписване на датата на допълнителното споразумение. Тя е била поправена с Решение № 260003/07.03.2022г. При това, обаче, в него самата погрешно посочена дата е била посочена неправилно, и освен това тя касае допълнително споразумение по договор HL 13641/25.08.2006 г., по който, както се посочи по-горе, съдът въобще не се е произнесъл.

Неразбираемата воля на КРС не би могла да се изясни чрез тълкуване на мотивите на обжалваните решения, тъй като такива практически липсват. По-конкретно, в допълнително постановените решения съдът се е задоволил само да посочи, че молбите са основателни и че следва да се уважат. Що се отнася до основното решение № 260038 от 16.06.2021 г. по делото, в неговата

мотивна част формално се съдържа текст, но той не съставлява мотиви на решаващия съдебен състав, а дословно копие на исковата молба с формулиране на изявленията в първо лице множествено число от името на ишците. Поради това не може да се приеме, че така възпроизведеният текст отразява волята на съда, и той не представлява мотиви към съдебното решение.

При тези данни настоящият съдебен състав намира, че обжалваните съдебни актове са неразбираеми, а вложената в тях воля на районния съд не може да бъде извлечена дори чрез тълкуване. Не става ясно, за нищожност на кои клаузи от кои договори се е произнесъл съдът, което е пречка пред очертаване на обективните предели на решението. Не е ясно също, дали съдът счита, че по реда на отстраняване на очевидна фактическа грешка се е произнесъл по иск за нищожност на клаузи от договор HL 13641/25.08.2006 г. Не може да се определи, дали осъждането на ответника е да заплати визираните парични суми на ишците при условията на активна солидарност, или при условията на разделност и в какво съотношение. Не е изяснен въпросът за законната лихва по първия предявен иск, нито началният момент, от който съдът е присъдил такава по третия предявен иск. Доколкото с допълнителните решения не са отстранени пороците на основното такова, те са постановени във връзка с нищожен съдебен акт, което обуславя и тяхната нищожност. Освен това, те страдат от пороци, които са самостоятелни основания за нищожност (напр. непосочване на решението, в което се отстранява очевидна фактическа грешка, изменение на основното решение в нарушение на чл. 246 от ГПК и др.).

Следователно, не може да се прецени, какви иски е разгледал КРС, нито каква е провораздавателната му воля по тях, а това е пречка пред осъществяване на инстанционен контрол върху обжалваните съдебни актове. По същество, последните са привидни, т.е. придаден им е вид на съдебни решения, но в действителност не отговарят на изискванията за валидност и не могат да бъдат припознати като такива поради липсата на надлежно, пълно и ясно волеизявление. Поради това, дори въззивните жалби да бъдат разгледани по същество и въззивният съд да потвърди обжалваните решения, а те да влязат в сила, те не биха породили присъщите на действителни решения правни последици, с тях не би се разрешил повдигнатия правен спор, нито биха били годни изпълнителни основания. Поради това следва да се прогласи тяхната нищожност, а делото – да се върне на първоинстанционния съд за постановяване на ново решение.

С оглед изхода на делото и направено искане в този смисъл, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски. Такива се установяват в размер на 656,68 лв. – държавна такса, и 4693,99 лв. – адвокатско възнаграждение. Следва да се има предвид, обаче, че насрещната страна е направила възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което настоящият съдебен състав намира за основателно, поради следните съображения. В настоящото производство се разглеждат осем иска, първите два от които са неоценяеми, а материалният интерес по останалите шест се оценява общо на 31734,71лв. Съгласно разпоредбите на НМРАВ, действали към момента на заплащане на възнаграждението, минималното такова по оценяемите иски е в размер на 1482,04 лв., а по всеки от неоценяемите - 600 лв. (арг. от чл. 7, ал. 2, т. 4 и чл. 7, ал. 1, т. 4 от НМРАВ), т.е. общо 2682,04лв. Същевременно, обаче, следва да се има

предвид, че всяка страна има право да избере такъв адвокат, за когото счита, че по най- добър начин би защитил интересите ѝ, като не може да се очаква, той задължително да оценява труда си по минималните цени от НМРАВ. Възможно и нормално е, с оглед предоставяното качество на услугата, адвокатът да изисква по- високо възнаграждение за своя труд, в известни граници. Според настоящия съдебен състав, с оглед актуалния стандарт на живот в страната и определените минимални възнаграждения, такава граница е 50% над размера, определен с цитираната по- горе Наредба, доколкото не става въпрос за строго специфични казуси, респ. за уникална квалификация на адвоката. В случая тази граница е 4023,06лв., поради което възнаграждението следва да бъде намалено до този размер.

Така мотивиран, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНИ Решение № 260038 от 16.06.2021г., Решение № 260033 от 13.10.2021г., Решение № 260055 от 07.12.2021г., и Решение № 260003 от 07.03.2022г., постановени по гр. д. № 149/2018 г. по описа на Районен съд – гр. Костинброд.

ВРЪЩА делото на Костинбродския районен съд за постановяване на ново решение.

ОСЪЖДА Е. С. Б. с ЕГН ***** и М. А. Б. с ЕГН ***** да заплатят на „Ю.Б.“ АД с ЕИК ***** разноски във въззивното производство в размер на 656,68 лв. – държавна такса, и 4023,06лв. – адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчване на препис от него.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____